

UZASADNIENIE

P. W. został prawomocnie skazany następującymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawa z dnia 27 lutego 2009 r. w sprawie o sygn. akt IV K 986/08

za czyn popełniony w dniu 28 sierpnia 2008 r. z art. 178a § 1 k.k. na karę 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin; na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Postanowieniem z dnia 06 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Woli w Warszawie zarządził wobec skazanego wykonanie kary zastępczej pozbawienia wolności, którą skazany odbył w systemie dozoru elektronicznego w okresie od dnia 27.01.2013 r. do dnia 14.05.2013 r.

2. Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawa z dnia 29 listopada 2010 r. w sprawie o sygn. akt IV K 596/10

za czyn popełniony w dniu 02 marca 2010 r. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat tytułem próby; oddano skazanego pod dozór kuratora;

Postanowieniem z dnia 30 stycznia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Woli w Warszawie zarządził wobec skazanego wykonanie kary.

Skazany odbywał karę w okresie od dnia 06.07.2013 r. do 06.03.2014 r.

3. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawa z dnia 26 stycznia 2011 r. w sprawie o sygn. akt IV K 1227/06

za czyny popełnione:

- w nieustalonym okresie czasu nie później niż w dniu 25 listopada 2004 r. za czyn z art. 263 § 2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

-w dniu 25 listopada 2004 r. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

-w dniu 25 listopada 2004 r. z art. 276 k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

-w dniu 14 grudnia 2005 r. (2 czyny) z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- w dniu 08 maja 2006 r. (2 czyny) z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

jako kara łączna na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczona została kara 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 4; na podstawie art. 89 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 71 § 1 k.k. orzeczono wobec skazanego karę 50 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł, na poczet której zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 25.11.2004 r., 14.12.2005 r. i 08.05.2006 r.

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Woli w Warszawie z dnia 22.03.2013 r. zarządzo wykonanie kary pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 25.11.2004 r., 14.12.2005 r. i 08.05.2006 r. i stwierdzono że kara grzywny nie podlega wykonaniu. Postanowieniem z dnia 26.03.2013 r. skrócono w/w karę o okres 35 dni odpowiadający wykonanej częściowo grzywnie.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 12 czerwca 2014 r. zwolniono skazanego na przerwę w karze do dnia 12 września 2014 r.

Skazany odbywał karę w dniach 06.03.2014 r.-29.11.2015 r.

4. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawa z dnia 28 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. akt IV K 1357/08

za czyny popełnione w dniach:

- 22 listopada 2008 r. z art. 190 § 1 k.k. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

- 31 lipca 2012 r. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

jako kara łączna na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczona została kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5; oddano skazanego pod dozór kuratora;

Postanowieniem z dnia 16 maja 2016 r. zarządzo wykonanie warunkowo zawieszony kary.

Kara nie została wykonana -będzie wykonywana od dnia 18.03.2019-11.06.2020

5. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawa z dnia 21 stycznia 2013 r. w sprawie o sygn. akt IV K 375/11

za czyn popełniony w dniach 17/18 lutego 2011 r. z art. 279 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat tytułem próby; na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzono skazanemu karę 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 4.03.2011 r. do 6.03.2011 r.; na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązano skazanego do solidarnego naprawienia szkody;

Postanowieniem z dnia 14 września 2016 r. zarządzo wykonanie warunkowo zawieszony kary.

Kara nie została wykonana -będzie wykonywana od dnia 11.06.2020-08.06.2022

6. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawa z dnia 16 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. akt III K 861/12

za czyn popełniony w dniu 15 czerwca 2012 r. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres zatrzymania w dniu 15.06.2012 r.

Skazany odbywał karę w dniach 18.03.2016 r.-13.09.2016 r.

wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Warszawy Woli w Warszawie z dnia 25 marca 2014 r. w sprawie o sygn. akt V K 1179/13

(pkt II) na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 87 k.k. w zw. połączono kary jednostkowe pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzeczony wobec skazanego wyrokami:

- w sprawie o sygn. akt **IV K 986/08**

- w sprawie o sygn. akt **IV K 1227/06**

i wymierzono P. W. karę łączną **2 (dwóch) lat** pozbawienia wolności; na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia w sprawie: od dnia 27.01.2013 r. do dnia 14.05.2013 r., 25.11.2004 r., 14.12.2005 r., 08.05.2006 r. od dnia 06.03.2014 r. do dnia 25.03.2014 r.

(pkt. III) na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 89 § 1a k.k. połączono kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego wyrokami:

- w sprawie o sygn. akt **IV K 375/11**

- w sprawie o sygn. akt **III K 861/12**

i wymierzono P. W. karę łączną **2 (dwóch) roku** pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 15.06.2012 r.

umorzono postępowanie o wydanie wyroku łącznego:

- w sprawie o sygn. akt **IV K 596/10** (pkt VII)

- w sprawie o sygn. akt **IV K 1357/08** (pkt VIII)

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 lipca 2014 r. sygn. akt IX Ka 517/14 uchylono rozstrzygnięcie zawarte w pkt. III, V, VIII w/w wyroku i umorzono postępowanie o wydanie wyroku łącznego odnośnie kar wymierzonych skazanemu w wyrokach: **IV K 375/11, III K 861/12, IV K 1357/08**

Skazany od dnia 13.09.2016 r. do dnia 19.09.2017 r. odbywał karę łączną pozbawienia wolności. Kara została wykonana.

7. Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawa z dnia 17 kwietnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt IV K 654/13

za czyn popełniony w dniu 5 sierpnia 2012 r. z art. 159 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

Skazany od dnia 19.09.2017 r. odbywa karę pozbawienia wolności.

8. wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w W. z dnia 28 października 2016 r. w sprawie o sygn. akt III K 803/16

za czyn popełniony w okresie od 24 lipca 2015 r. do dnia 18 marca 2016 r. z art. 242 § 3 k.k. na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

Kara nie została wykonana.

Sąd zważył, co następuje:

Postępowanie uregulowane w Rozdziale 60 Kodeksu postępowania karnego może zostać wszczęte na wniosek lub z urzędu. Sąd nie jest zatem związany treścią wniesionego przez skazanego wniosku o wydanie wyroku łącznego. Sąd powinien bowiem z urzędu wydać wyrok łączny, jeżeli istnieje taka możliwość w odniesieniu do skazań niepowołanych we wniosku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 maja 2006 r., II KK 84/06, OSNKW-R 2006, poz. 928; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2009 roku, II KK 15/09, (...) 2009, nr 9, s. 27).

Wyrok łączny jest instytucją prawa karnego procesowego, realizującą zadania prawa karnego materialnego w zakresie kary łącznej, orzekanej wobec osoby uprzednio prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów na kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu (art. 569 § 1 k.p.k.). Warunki łączenia kar i środków karnych określono w rozdziale IX Kodeksu karnego. Przepisy te na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20 marca 2015 roku, poz. 396) uległy z dniem 01 lipca 2015 roku nowelizacji. Na podstawie art. 19 ust. 1 w/w nowelizującej ustawy przepisów Rozdziału IX Kodeksu karnego, tj. regulujących zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, tj. przed dniem 01 lipca 2015 roku, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu 01 lipca 2015 roku.

W realiach niniejszej sprawy takie prawomocne skazanie po dniu 1 lipca 2015 roku wystąpiło w sprawie III K 803/16. Oznacza to, że rozważyć należało w sytuacji skazanego zastosowanie przepisów regulujących łączenie kar i środków karnych w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 roku albo od tego dnia, zależnie od tego, które z nich były względniejsze dla skazanego. Zadaniem Sądu było bowiem w takiej sytuacji także rozważenie wydania wyroku łącznego, przez pryzmat art. 4 § 1 k.k., "względności" ustaw przy porównaniu stanu normatywnego z daty orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego oraz stanu normatywnego z czasu popełnienia każdego z przestępstw wchodzących w skład zbiegu. Takie stanowisko zajął również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 stycznia 2015 roku (IV KK 224/14, LEX nr 1622330).

Stąd jeżeli należałoby połączyć kary orzeczone prawomocnie po 30 czerwca 2015 roku z karą (karami) orzeczonymi prawomocnie przed tą datą, to należy na podstawie art. 4 § 1 k.k. rozstrzygnąć czy stosować dalej przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku (m.in. postanowienie SA we Wrocławiu z dnia 31 maja 2016 roku II AKz 124/16).

Ustawa względniejsza to tyle, co korzystniejsza dla sprawcy. Przy takiej ocenie dwóch porównywanych ustaw należy obok zagrożeń karnych uwzględnić instytucje wpływające na wymiar kary – praktycznie wszystkie te, które wymiar kary kształtują. Oznacza to, że porównując dwie ustawy (z czasu popełnienia czynu i z czasu orzekania w tej sprawie), należy ocenić rozwiązania ustawowe, które mogą mieć zastosowanie w danym przypadku (zob. wyrok SN z dnia 2 lutego 2006 roku, V KK 199/05, OSNwSK 2006, poz. 271). Nie chodzi tu o porównywanie dwóch ustaw in abstracto, lecz w sposób konkretny. Porównaniu podlegają te rozwiązania, które w konkretnym wypadku mogą mieć zastosowanie (por. T. Bojarski, Komentarz do art. 4 Kodeksu karnego, Lex nr 489391).

Taka analiza "względności" ustaw w niniejszej sprawie prowadziła do wniosku, iż korzystniejsze dla skazanego były przepisy obowiązujące od dnia 1 lipca 2015 roku, gdyż pozwalały na łączenie orzeczonych mu kar bez stosowania kryterium tzw. chronologii czynów, które obowiązywało przed dniem 1 lipca 2015 roku, a dawało możliwość łączenia kar jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy, choćby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z przestępstw (art. 85 k.k. w ówczesnym brzmieniu).

Gdyby Sąd zastosował wobec skazanego przepisy obowiązujące przed 01 lipca 2015 roku, to do rozważenia połączenia pozostają wyłącznie kary orzeczone w wyrokach opisanych w pkt. od VII do VIII, bowiem wyroki od pkt. I do pkt. VI zostały objęte poprzednim wyrokiem łącznym zapadłym w sprawie V K 1179/13 (którego rozstrzygnięcie odnośnie 2 zbiegu realnego przestępstw uchylono wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie IX Ka 517/14). Okoliczności, które legły u podstaw tego orzeczenia, nie uległy zmianie do chwili wydawania wyroku w przedmiotowej sprawie, a zatem brak byłoby podstaw do przyjęcia, iż dotychczasowy węzeł prawomocnie połączonych kar (IV K 986/08 i IV K 1227/06) uległ, bądź powinien ulec rozłączeniu. Skazania objęte tym wyrokiem łącznym stworzyły zatem pierwszą grupę przestępstw popełnionych przez P. W., której połączenie byłoby chronologicznie możliwe.

Odnośnie wyroków w sprawie IV K 654/13 oraz III K 803/16 brak było podstaw do ich połączenia na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 01 lipca 2015 roku z uwagi na tzw. „przesłankę czasową”. Czyn objęty sprawą o sygn. akt III K 803/16 popełnił on w okresie: od 24 lipca 2015 r. do dnia 18 marca 2016 r., tj. po wydaniu wyroku z dnia 17 kwietnia 2015 r. w sprawie IV K 654/13.

Jak stanowi art. 85 § 2 k.k. podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa o których mowa w art. 85 § 1 k.k. Tym samym po dokonanej w dniu 1 lipca 2015 roku nowelizacji Kodeksu karnego, można łączyć jedynie te kary, które podlegają wykonaniu (w tym kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania). Dlatego też w niniejszej sprawie zachodzi brak warunków do wydania wyroku łącznego w zakresie wyroków opisanych w punktach 1-3, 6 w zakresie kary ograniczenia wolności (pkt 1) oraz kar pozbawienia wolności (pkt 2-3,6), gdyż kary w tych sprawach zostały już wykonane. Stąd mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art. 572 k.p.k. **w punkcie III sentencji wyroku** umorzył postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym wyroków opisanych w w/w punktach.

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 k.p.k. Sąd wydaje wyrok łączny o ile zachodzą przesłanki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej różnymi wyrokami. Przesłanki te określone są w art. 85 k.k. W myśl art. 85 § 1 i 2 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu, Sąd orzeka karę łączną, której podstawą są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1. Z kolei według § 3 tego przepisu jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu. Zgodnie zaś z § 3a tego przepisu jeżeli kara wykonywana lub orzeczona, o której mowa w § 3, stanie się następnie podstawą orzeczenia kary lub kar łącznych, zakaz łączenia kar odnosi się również do tej kary lub kar łącznych. Z kolei w § 4 wskazano, iż karą łączną nie obejmuje się kar orzeczonych wyrokami, o których mowa w art. 114a.

Według art. 85a k.k. orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zgodnie zaś z art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Jak wynika przy tym z § 4 tego przepisu zasady wymiaru kary łącznej określone w § 1-3 stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna.

Z treści art. 87 § 1 k.k. wynika, że w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności.

Nowela z dnia 20 lutego 2015 r. istotnie zmodyfikowała podstawy wymiaru kary łącznej. Według przepisów obowiązujących do 30 czerwca 2015 r. podstawą wymiaru kary łącznej – tym, co podlega łączeniu – były zawsze wyłącznie kary jednostkowe. Jeżeli po połączeniu określonych kar węzłem kary łącznej okazywało się, że jest jeszcze jedna kara lub więcej kar, które powinny zostać połączone z tamtymi, to węzeł wcześniej orzeczonej kary łącznej ulegał rozwiązaniu, przez co wszystko wracało do poziomu kar jednostkowych, a sąd orzekał karę łączną na nowo, biorąc za podstawę te właśnie kary, tj. kary z osobna wymierzone za poszczególne zbiegające się przestępstwa. Po zmianach obowiązujących od dnia 1 lipca 2015r. sytuacja w rozważanym zakresie uległa zmianie. Stosownie do obecnie obowiązującej regulacji podstawą orzeczenia kary łącznej mogą być nie tylko kary jednostkowe za przestępstwa, o których mowa w art. 85 § 1 k.k., lecz także uprzednio wymierzone kary łączne za te przestępstwa (jak wynika to z art. 86 § 4 k.k.).

W przedmiotowej sprawie, zostały spełnione warunki do orzeczenia kary łącznej, określonej na podstawie wyżej powołanych przepisów, w zakresie kar pozbawienia wolności oraz ograniczenia wolności.

Połączeniu podlegały kary pozbawienia wolności (także kara łączna) oraz kara ograniczenia wolności:

a/ -kara łączną pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5 orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie z dnia 28 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. akt **IV K 1357/08** (pkt 4 części wstępnej wyroku); Postanowieniem z dnia 16 maja 2016 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary.

b/ kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5 orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie z dnia 21 stycznia 2013 r. w sprawie o sygn. akt **IV K 375/11** (pkt.5 części wstępnej wyroku);

Postanowieniem z dnia 14 września 2016 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary.

c/ kara pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie z dnia 17 kwietnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt **IV K 654/13** (pkt 7 części wstępnej wyroku);

d/ kara ograniczenia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy –Mokotowa w W. z dnia 28 października 2016 r. o sygn. **III K 803/16** (pkt 8 części wstępnej wyroku);

We wskazanych wyrokach wymierzone zostały kary pozbawienia wolności oraz kara ograniczenia wolności czyli kary podlegające łączeniu. Należy przy tym dostrzec, iż sprawca, któremu w wyroku wymierzono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ale wobec którego następnie zarządzono wykonanie tej kary na podstawie art. 75 k.k., jest osobą skazaną na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania w rozumieniu art. 89 § 1 k.k. (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 listopada 2004 roku, sygn. akt II AKA 329/04, LEX 149994). W związku z zarządzeniem wykonania warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności, wymierzonej skazanemu wyrokami w sprawie o sygn. akt **IV K 1357/08 oraz IV K 375/11** należy go traktować jako osobę skazaną na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Wyżej wymienione kary nie zostały wykonane w całości, a zgodnie z informacją o pobytach i orzeczeniach od dnia 19 września 2017 r. roku skazany odbywa karę łączną orzeczoną wyrokiem o sygn. akt IV K 654/13 w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności. Koniec kary został wyznaczony na dzień 18 marca 2019 r. kiedy skazany miał rozpocząć odbywanie kary orzeczony wyrokiem o sygn. akt IV K 1357/08, a której koniec przypadaby na 11 czerwca 2020 r. Co do kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczony w sprawie o sygn. akt III K 375/11 skazany miałby ją odbywać w okresie od dnia 11 czerwca 2020 roku do 08 czerwca 2022 roku. Także kara ograniczenia wolności orzeczony w sprawie o sygn. akt III K 803/16 nie została wykonana.

Kary orzeczony tymi wyrokami, na dzień wydania wyroku łączny, nie zostały wykonane w całości. „Podlegające wykonaniu” bowiem to kary, w stosunku do których nie została zakończony procedura ich wykonania. Takiego przymiotu kara nie będzie posiadała, jeżeli została już wykonana w całości, doszło do przedawnienia jej wykonania, została objęta abolicją lub ułaskawieniem (P. Hofmański, L.K. Paprzycki, A. Sakowicz (w:) M. Filar (red.), Kodeks karny. Komentarz do art. 85, LEX/el., teza 6).

Jednocześnie w stosunku do orzeczony kar nie zachodziła negatywna przesłanka z art. 85 § 3 k.k. Żadna z połączony kar nie została wymierzony za przestępstwo popełnione po rozpoczęciu, a przed zakończeniem, wykonywania innej kary podlegający połączeniu.

Wymiary nowej kary łączny pozbawienia wolności, orzeczony w pkt. I wyroku łączny, Sąd oscyłowal w przedziale od 1 roku i 6 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Połączeniu ulegaly bowiem kary w wymiarze:

- 1) kary łączny 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczony w sprawie IV K 1357/08
- 2) kara 2 lat pozbawienia wolności orzeczony w sprawie IV K 375/11
- 3) kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczony w sprawie IV K 654/13

4) kara 6 miesięcy ograniczenia wolności orzeczona w sprawie III K 803/16

Ustalając wymiar nowej kary łącznej Sąd miał na uwadze także wytyczne doktryny i orzecznictwa. Jak wskazują bowiem komentatorzy istotne w tej mierze są dyrektywy prewencji indywidualnej i generalnej. Chodzi w szczególności o to, aby właściwie ukształtowana kara łączna oddziaływała wychowawczo na sprawcę przestępstwa oraz odpowiednio chroniła obywateli przed niebezpieczeństwem ponownego dopuszczenia się przez niego zbrodni czy występku. Kara ta powinna również kształtować w społeczeństwie świadomość prawną. Należy przy tym pamiętać, że Sąd nie jest uprawniony na płaszczyźnie indywidualnoprewencyjnej i generalnoprewencyjnej uwzględniać po raz wtóry tych samych okoliczności, które zostały wzięte pod uwagę przy wymiarze kar jednostkowych. Powinien natomiast w procesie kształtowania kary łącznej wyciągnąć odpowiednie wnioski z faktu wielości dokonanych przez sprawcę przestępstw, po uprzednim ustaleniu, czy zachodzi między nimi związek czasowy oraz podmiotowy i przedmiotowy. Jak bowiem trafnie wskazuje się w literaturze „wielość przestępstw prowadzi do zmiany wartości prognostycznych co do sprawcy oraz rzutuje na karę z punktu widzenia jej społecznego oddziaływania”. Z punktu widzenia dyrektywy prewencji indywidualnej konieczne byłoby również uwzględnienie postawy sprawcy i sposobu jego życia od momentu wydania pierwszego z łączonych orzeczeń do momentu rozprawy, na której miałyby zapaść wyrok łączny (Postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego. Zagadnienia karnomaterialne i procesowe, D. Kala, Toruń 2003, s. 105-106).

Przy orzekaniu kary łącznej wprawdzie mogą mieć zastosowanie różne systemy: system kumulacji, polegający na podsumowaniu (skumulowaniu) kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa, system absorpcji (pochlania), według którego najsurowsza z kar wymierzonych staje się karą łączną, system redukcji, w którym karę wynikającą z sumy kar jednostkowych obniża się (redukuje) według przyjętego kryterium (np. ustawodawczej górnej granicy danego rodzaju kary, przyjętej zasady nadzwyczajnego zaostrzenia), czy system asperacji (podwyższenia), w którym najwyższa kara jednostkowa podlega zaostrzeniu. Należy jednak podkreślić, że polski ustawodawca uwzględnia elementy wszelkich tych systemów, przyjmując system mieszany (zwany modyfikowanym).

Zgodnie zaś z utrwalonym orzecznictwem (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 09 maja 2001 roku, sygn. akt II AKa 63/01, opublikowany w Prok. i Pr. nr 7-8 z 2002 roku, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 lipca 1995 roku, sygn. akt II AKr 184/95, opublikowany w Prok. i Pr. nr 2-3 z 1996 roku, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 kwietnia 1994 roku, sygn. akt II AKr 26/94, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 1990 roku, sygn. akt IV KR 80/90, opublikowany w LEX nr 22064, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1983 roku, sygn. akt IV KR 213/83, OSNKW nr 5-6 z 1984 roku, i inne) zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione a im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa, objęte tym wyrokiem.

Wskazać należy przy tym, że akcentowane okoliczności dotyczące właściwego zachowania skazanego w izolacji penitencjarnej nie mogą przesądzić automatycznie o konieczności ukształtowania kary łącznej według zasady pełnej absorpcji. Nie budzi bowiem wątpliwości zarówno w judykaturze, jak i doktrynie, że zasadę absorpcji stosuje się w wymiarze kary łącznej wyjątkowo, gdy związek zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa, jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, gdy nie potrzeba podwyższać progu represji karnej (wyrok SA w Białymstoku z dnia 21 grudnia 2015 r., II AKa 206/15). Absorpcja czy wymierzenie kary łącznej zbliżonej w swojej wysokości do najsurowszej kary jednostkowej są uzasadnione w sposób szczególny między innymi, w sytuacji, gdy przyjęcie wielu przestępstw zamiast jednego jest merytorycznie wątpliwe ze względu na nieostrość kryteriów jedności czynu czy przestępstwa, tzn. gdy między przestępstwami istnieje ścisły związek rzeczowy, np. objęcie jednym planem działania, choć art. 12 k.k. nie znalazł zastosowania (wyrok SA w Warszawie z dnia 9 grudnia 2015 r., II AKa 379/15). Absorpcja czy wymierzenie kary łącznej zbliżonej w swojej wysokości do najsurowszej kary jednostkowej jest uzasadnione w sposób szczególny w dwóch przypadkach: zbiegu

bardzo poważnego przestępstwa z przestępstwem lub przestępstwami wyraźnie mniej groźnymi oraz w sytuacji, gdy przyjęcie wielu przestępstw zamiast jednego jest merytorycznie wątpliwe ze względu na nieostrość kryteriów jedności czynu czy przestępstwa, tzn. gdy między przestępstwami istnieje ścisły związek rzeczowy, np. objęcie jednym planem działania, choć art. 12 k.k. nie znalazł zastosowania. Nadto wymiar kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji może mieć miejsce w takich przypadkach, gdy z dwóch lub więcej przestępstw pozostających w zbiegu jedno dominuje w ocenie całości zdarzenia lub gdy związek czasowo-przestrzenny między nimi jest ścisły (wyrok SA w Warszawie z dnia 22 października 2015 r., II AKa 307/15). Normatywne podstawy orzekania kary łącznej, a w szczególności ramy określone przepisami nie przewidują dalszych reguł, które pozwalałyby na modyfikację jej granic chociażby poprzez respektowanie uprzednio orzeczonych kar łącznych (postanowienie SN z dnia 27 października 2014 r., V KK 263/14). Należy również powołać stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 17 stycznia 2017 r. sygn. akt II AKa 196/16, które Sąd w pełni popiera w którym wskazano, iż popełnienie więcej niż jednego przestępstwa jest okolicznością, przemawiającą za odstępstwem od zasady pełnej absorpcji. Popelnienie większej ilości przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Wskazuje bowiem na daleko posunięty stopień demoralizacji skazanego, dla którego wejście w konflikt z prawem nie miało jednorazowego, przypadkowego charakteru, a było sposobem na życie.

W sprawach połączonych węzłem kary łącznej **w punkcie I sentencji wyroku**, przedmiotem osądu były przestępstwa z art. 190 § 1 k.k., art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 159 k.k., art. 279 § 1 k.k., art. 242 § 3 k.k., a zatem skierowane przeciwko odmiennym rodzajowo dobrom tj. przeciwko: wolności, życiu i zdrowiu, mieniu, wymiarowi sprawiedliwości. A zatem przestępstw tych nie można uznać za tożsame w znaczeniu przedmiotowo – podmiotowym.

Jednocześnie związek czasowy, pomiędzy w/w przestępstwami, popełnionymi w dniach 22 listopada 2008 r., 31 lipca 2012 r., 17/18 lutego 2011 r., 5 sierpnia 2012 r. oraz w okresie od 24 lipca 2015 r. od dnia 18 marca 2016 r., nie był na tyle bliski aby stwierdzić, że były one np. objęte jednym planem działania skazanego. Stąd pomiędzy tymi czynami zarówno związek czasowy, jak i związek przedmiotowo – podmiotowy nie jest wystarczająco bliski, aby ukształtować wymiar kary łącznej na podstawie zasady pełnej absorpcji.

Wskazać przy tym należy, że nawet bliski podmiotowy i przedmiotowy związek między przestępstwami czy też nawet podobieństwo przestępstw, nie są tak istotnymi przesłankami wymiaru kary łącznej, aby ograniczały czy też eliminowały którekolwiek z dyrektyw wymiaru kary zawarte w art. 53 k.k. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 kwietnia 2014 r., (...), LEX nr 1455630). Redukcja kar poprzez zastosowanie zasady pełnej absorpcji przy wymiarze kar łącznych stanowiłaby w rzeczywistości nadużycie instytucji kary łącznej, która ma służyć bynajmniej nie ograniczeniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów jakich się dopuścił, by nie została wypaczona przez prostą arytmetykę kar (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 grudnia 2006 r., II AKa 208/06, KZS 2007/1/40). Zasadę absorpcji stosuje się w wymiarze kary łącznej wyjątkowo, gdy związek zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa, jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, gdy nie potrzeba podwyższać progu represji karnej (wyrok SA w Białymstoku z dnia 21 grudnia 2015 r., II AKa 206/15, LEX nr 1962890).

Mając na uwadze powyższe okoliczności, w ocenie Sądu w niniejszej sprawie kara łączna winna zostać orzeczona przy zastosowaniu zasady absorpcji. Jak bowiem wskazuje się w orzecznictwie, jako priorytetową dyrektywę wymiaru kary łącznej należy postrzegać zasadę absorpcji. Skrajność zaś pozostałych zasad, to jest absorpcji lub kumulacji powoduje, że winny być one stosowane w przypadkach mających cechy wyjątkowe (wyrok SA w Gdańsku z dnia 13 listopada 2014 r., II AKa 390/14, LEX nr 1799206). Niniejsza sprawa tych wyjątkowych cech nie posiada. Reasumując wszystkie podniesione powyżej okoliczności Sąd wymierzył karę łączną 4 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary łącznej Sąd jest zobligowany uwzględnić nadto postawę sprawcy i sposób jego życia od momentu wydania pierwszego z łączonych orzeczeń do momentu rozprawy, na której miałby zapaść wyrok łączny. Sąd, przy wymierzaniu kary łącznej, powinien zatem uwzględnić zachowanie się skazanego w trakcie odbywania kary w zakładzie karnym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1985 r., II KR 245/85), a które ewentualnie w

pozytywny sposób prognozowałyby, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych, jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy i odniesie zamierzone cele kary w zakresie resocjalizacji skazanego.

Skazany P. W. odbywa obecnie karę pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym W. – B.. Skazany po przerwie w karze nie zgłosił się dobrowolnie w celu odbywania kary pozbawienia wolności. W rozmowach wychowawczych na temat popełnionych przestępstw i dotychczasowego trybu życia wypowiada się krytycznie, zaczyna dostrzegać fakt, że sytuacja w jakiej się znalazł jest wynikiem jego postępowania w warunkach wolnościowych. Zachowanie i funkcjonowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej jest poprawne. Skazany właściwie funkcjonuje w warunkach zwiększonej samokontroli i samodyscypliny zakładu karnego typu półotwartego. W trakcie odbywania kary pozbawienia wolności nie był karany dyscyplinarnie, był natomiast siedemnaście razy nagrodzony nagrodami kodeksowymi. Opiniowany nie korzystał z najwyższych form nagród w postaci widzeń i przepustek poza terenem zakładu karnego. Dwukrotnie udzielono skazanemu zezwolenia w trybie art. 141a § 1 k.k.w. samodzielnie w celu spotkania się z poważnie chorym członkiem rodziny oraz uczestniczenia w pogrzebie członka rodziny. Skazany zatrudniony jest odpłatnie w charakterze pracownika fizycznego poza terenem zakładu karnego w systemie bez konwojenta w grupie (...). Dotychczas nie stwierdzono negatywnego zachowania w miejscu pracy, otrzymał wnioski od przełożonych o przyznanie nagród kodeksowych. W trakcie odbywania kary kontakt utrzymuje z konkubiną, kuzynem oraz wnuczką konkubiny poprzez widzenia na terenie zakładu karnego, rozmowy telefoniczne, korespondencję. Jest emocjonalnie związany z bliskimi. Skazany nie identyfikuje się z uczestnikami nieformalnych struktur podkultury przestępczej. W trakcie odbywania kary nie prezentował zachowań agresywnych, ani autoagresywnych, nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego. W celi wieloosobowej relacje ze współosadzonymi układa właściwie. Wobec przełożonych prezentuje regulaminowe postawy i zdyscyplinowanie. Przestrzega zasad i przepisów prawnych dotyczących wykonywania kary pozbawienia wolności. Skazany odbywa karę pozbawienia wolności w systemie programowanego oddziaływania. Zadanie w postaci uczestniczenia ukończenia programu resocjalizacji z zakresu nabycia umiejętności kontrolowania agresji opartym na metodzie ART jest nadal aktualne. W ramach oddziaływań resocjalizacyjnych uczestniczył w programach z zakresu kształtowania umiejętności społecznych i poznawczych. W ramach Norweskiego mechanizmu (...) ukończył szkolenie z zakresu dogoterapii. Posiadał wiedzę między innymi z zakresu zachowań socjalnych psowatych, przyczyn agresji i lęklności psów. Czas wolny spędza na czytaniu prasy, gra w gry elektroniczne, słucha audycje radiowe zła, ogląda programy TV, dba o estetykę własną, porządek w celi mieszkalnej, korzysta ze spacerów. Skazany systematycznie uczestniczy w zajęciach świetlicowych poprzez grę w tenisa stołowego. Sześciokrotnie uczestniczył w zajęciach kulturalno-oświatowych i sportowych. Ogólna opinia o skazanym kształtuje się jako dobra (opinia k. 58).

W ocenie Sądu na obecnym etapie postępowania prognoza na przyszłość w stosunku do skazanego P. W. jest pozytywna, należy jednak mieć na uwadze także to, iż nawet dodatnia prognoza penitencjarna wobec skazanego ma drugorzędne znaczenie przy kształtowaniu wymiaru kary łącznej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22 listopada 2007 r., II AKa 404/07, LEX nr 578239).

W realiach niniejszej sprawy za orzeczeniem kary łącznej na zasadzie absorpcji przemawia jedynie dobre zachowanie skazanego podczas odbywania obecnie kary, jednak w ocenie Sądu o resocjalizacji skazanego nie świadczy tylko jego pozytywne zachowanie w zakładzie karnym, albowiem skazany może celowo zachowywać się poprawnie, aby jak najszybciej opuścić zakład karny. Zdaniem Sądu to czy sprawca został rzeczywiście zresocjalizowany można sprawdzić dopiero po opuszczeniu przezeń zakładu karnego. W ocenie Sądu kara łączna wymierzona na zasadzie absorpcji całkowitej nie spełniłaby swoich funkcji w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej, a przede wszystkim nie byłaby sprawiedliwa w odczuciu społecznym. Należy zauważyć, iż sądy orzekające w poszczególnych sprawach, w których P. W. został skazany dostosowały wymiar kary nie tylko do celów prewencyjnych, ale także do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów. Sąd wydający obecnie wyrok łączny nie jest uprawniony do ponownego rozważania tych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w osądzonych sprawach.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd wymierzył skazanemu P. W. karę łączną 4 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności. Kara została ukształtowana przy zastosowaniu zasady asperacji, albowiem nie zachodzą okoliczności, które optowałyby za przyjęciem czystej zasady absorpcji. Podkreślić należy, że nawet podmiotowy

i przedmiotowy związek między przestępstwami czy też nawet podobieństwo tych przestępstw (które na kanwie niniejszej sprawy nie zachodziło), nie są tak istotnymi przesłankami wymiaru kary łącznej, aby ograniczały czy też eliminowały którąkolwiek z dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k. Zastosowanie zasady pełnej absorpcji kar – tak jak wnosił o to obrońca skazanego stanowiłoby niczym nieuzasadnioną gratyfikację negatywnych zachowań skazanego. Celem kary łącznej jest bowiem racjonalizacja wymierzanych kar, nie zaś premiowanie sytuacji osoby, która dopuściła się wielu przestępstw. W ocenie Sądu wysokość kary łącznej pozbawienia wolności ustalonej w punkcie I wyroku jest zatem miarodajna i sprawiedliwa.

Zgodnie z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt. I wyroku łącznego kary łącznej pozbawienia wolności **w punkcie II sentencji wyroku** zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach:

- **o sygn. akt IV K 375/08**: od dnia 04.03.2011 r. do dnia 06.03.2011 r.

- **o sygn. akt IV K 654/13**: od dnia 19.09.2017r. do dnia 19.10.2017r.

Przy w/w zaliczeniu, Sąd kierował się informacją o pobytach i orzeczeniach z Centralnej Bazy Danych Osób Pozbawionych Wolności jako aktualną i w pełni wiarygodną oraz odpisach wyroków.

W pozostałym zakresie wyroki, które uległy połączeniu pozostawiono do odrębnego wykonania o czym Sąd orzekł **w punkcie IV sentencji wyroku**.

O kosztach obrony skazanego wykonywanej z urzędu przez adw. M. B., które nie zostały w całości ani w części uiszczone, orzeczono w oparciu o art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r. poz. 1999), jego wysokość ustalając w oparciu o § 17 ust. 5 w zw. z § 20 oraz § 4 ust. 3.

Z uwagi na to, że skazany, odbywający karę pozbawienia wolności, nie posiada majątku, w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.